НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

22 - 28 червня 2004
№ 23 (34)

www.nacija.org.ua
nacija@mail333.com

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ЄДНІСТЬ - ЗАПОРУКА ПЕРЕМОГИ!

Націоналістичні організації України об'єднуються - про це заявили керівники КУН, ВО "Свобода", ОУН та ОУН(р) на прес-конференції в УНІАН 16 червня. 28 травня було підписано спільну заяву "Єдність - запорука перемоги", яку підписали: О. Івченко, голова Конгресу Українських Націоналістів, О. Тягнибок, голова Всеукраїнського об'єднання "Свобода", М. Плав'юк, голова ОУН і А. Гайдамаха, голова ОУН (революційної).

Це історична подія для Української нації, оскільки нарешті в нашій країні консолідувалися націоналістичні організації і утворюється політична сила, котра зможе гідно представляти інтереси українців.

Історична значущість цієї події полягає також в тому, що нарешті об'єднаються ОУН (Бандери) та ОУН (Мельника), які понад 60 років не співпрацювали, хоч і діяли на досягнення спільної мети - Незалежної Соборної України. Протягом 13 років незалежності України новостворені націоналістичні організації були роз'єднані і діяли окремо, що не могло не відбитись на результативності їхньої діяльності.

Організаціями вже створено робочу групу, яка опрацьовує ідеологічні та політичні засади об'єднання націоналістичного руху. Очевидно, ідейною основою об'єднання стане український націоналізм Дмитра Донцова.

Голови організацій висловили стурбованість щодо майбутнього України через неспроможність нинішньої влади забезпечити майбутнє України як суверенної, національної й демократичної держави, про що свідчать: наступ на українську мову, масовий виїзд українців за кордон, орієнтація вищого керівництва держави на Росію.

Конгрес-інформ

АКТУАЛЬНО

Олексій Івченко: "МИ ЗРОБИЛИ ІСТОРИЧНИЙ КРОК - ЗАДЕКЛАРУВАЛИ, ЩО СЬОГОДНІ НЕ ПОВИННО БУТИ КОНФЛІКТІВ І РОЗБІЖНОСТЕЙ МІЖ БАНДЕРІВСЬКИМ І МЕЛЬНИКІВСЬКИМ НАПРЯМКАМИ"

- Пане Олексію, заява чотирьох політичних організацій - двох політичних партій (КУН та ВО „Свобода") та двох громадських організацій (ОУН(р) та ОУН(м)) - про намір підтримувати на виборах Віктора Ющенка - це заява до президентських виборів? Чи вона має дальшу мету - створення націоналістичного блоку на парламентські вибори?

- Перш за все, наша заява має більш глибокий зміст. Безумовно, головне завдання сьогодення - перемогти на президентських виборах. Для цього ми і зробили спільну заяву. Але найголовнішим є те, що ми прийняли рішення - максимально сконсолідувати націоналістичне середовище у суспільстві задля того, щоб відсікти провокаторів, які вдають із себе націоналістів, а насправді є псевдонаціоналістичними організаціями, які діють на замовлення різних структур, у тому числі й політичних, щоб розколоти, знищити націоналістичне середовище. Нині ми будемо робити й інші заяви, висвітлюватимемо реальний стан та відношення націоналістів до подій, що відбуваються в державі, й цим показуватимемо, що об'єктивними є тільки наші заяви, а все інше є провокацією.

4

Вимагаємо денонсації угоди про ЄЕП

Ратифікація Верховною Радою України угоди про створення Єдиного Економічного Простору поставила під загрозу державність України. Відчуваючи неминучість поразки на президентських виборах восени 2004 року, проросійські владно-олігархічні клани намагаються врятувати награбовані капітали через створення наддержавної структури, яка має визначати політичний та соціально-економічний розвиток нашої держави, спрямовувати Україну у східноазійському напрямку, віддаляти її від євроінтеграційних процесів і, фактично, нівелювати владу українського народу у своїй державі.

ЗАЯВА

Ми, голови українських націоналістичних організацій - Конгресу Українських Націоналістів, Всеукраїнського об'єднання "Свобода", Організації Українських Націоналістів (р), Організації Українських Націоналістів (м), які послідовно виступали проти підписання угоди про ЄЕП, заявляємо про рішуче засудження спроби новітнього політичного закабалення України. Протягом свого історичного розвитку український організований націоналістичний рух був завжди провідником боротьби з різноманітними проявами імпершовінізму. Ми виступаємо за рівноправні відносини з усіма нашими сусідами.

Українські націоналісти заявляють категоричне "Ні!" модерній московській імперії і "Так!" праву української нації самостійно господарювати на своїй землі, у власній державі. Закликаємо членство своїх організацій проводити широку роз'яснювальну роботу серед громадськості щодо справжньої суті антинародної угоди, всіма доступними методами боротися проти входження України в ЄЕП. Закликаємо Українську Націю до консолідації навколо ідеї відстоювання власних національних інтересів. Вимагаємо від Верховної Ради України денонсації угоди про ЄЕП.

Голова КУН ***О. Івченко***
Голова ОУН(р) ***А. Гайдамаха***
Голова ОУН(м) ***М. Плав'юк***
Голова ВО "Свобода" ***О.Тягнибок***

ПЕРЕДПЛАТА

Шановні друзі!

Газету „Нація і держава" можна передплатити з серпня до кінця року:

- на поштових відділеннях України.

Передплатний індекс - **09715**

- в редакції. Для цього вам треба до 5 липня перерахувати на рахунок: СПД Брацюнь Степан Іванович, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776 - 7.50 грн. і надіслати копію квитанції про сплату на адресу: 01034, м. Київ, а/с 148, Брацюнь Степан.

Нехай Вам щастить!

КОНГРЕС В ДІЇ

Рішення про підтримку на президентських виборах лідера блоку „Наша Україна" Віктора Ющенка та про затвердження нової редакції Програми партії прийняв у неділю Головний провід Конгресу Українських Націоналістів. Про політичну ситуацію в Україні доповіли народні депутати - голова Конгресу Олексій Івченко та його заступник Євген Гірник. Обрано Економічну раду партії, до якої увійшли впливові підприємці-члени Конгресу, обговорено низку інших злободенних питань.

ВАЖЛИВО

Уряд маніпулює бюджетом

Верховна Рада проголосувала за пропозицію уряду збільшити витрати бюджету. „Те, що уряд визнав свої маніпуляції з бюджетом і повернув 8,5 млрд. грн. прихованих коштів – перемога опозиції та всієї країни", – вважає Віктор Ющенко.

Кадрові зміни в „Нашій Україні"

Олександра Зінченка призначено керівником виборчої кампанії Віктора Ющенка на президентських виборах. В його обов'язки входитиме організація політичних служб та розробка спеціальних проектів. Центральним штабом й надалі керуватиме Роман Безсмертний.

Президент Центру Разумкова Анатолій Гриценко очолив інформаційно-аналітичний напрямок роботи виборчої кампанії Віктора Ющенка.

Кирпа створив свою партію „Відродження"

Міністерством юстиції зареєстровано політичну партію "Відродження", лідером якої є міністр транспорту України Георгій Кирпа.

З України вивозять сиріт на продаж

Про це йдеться у щорічній доповіді Держдепартаменту США про торгівлю людьми. В документі також відзначається, що Україна є "країною походження жінок та дівчат, які вивозяться до Європи та Близького Сходу з метою сексуальної експлуатації, а також чоловіків, примусова праця яких використовується в Європі та Північній Америці".

У сержанта Джумелі неприємності

Мукачівського міліціонера Миколу Джумелю, який свідчив у Верховній Раді про викрадення бюлетенів у Мукачевому, виселено з гуртожитку та не допущено до складання іспитів в Академії внутрішніх справ. Про це повідомила Омбудсмен Ніна Карпачова.

Не "Кольчугою" єдиною

Україна уклала перший контракт, пов'язаний з відбудовою Іраку. Спільне штатівсько-саудівсько-йорданське підприємство "Анхам" отримає з України перші поставки обладнання для іракської армії на суму 259 млн. доларів. Серед обладнання і техніки, яку планується поставити, - вантажівки КрАЗ і джипи "Хантер.

Продали „Криворіжсталь"

Поможець конкурсу з приватизації "Криворіжсталі" - промислово-фінансовий консорціум "Інвестиційно-металургійний союз" запропонував за пакет в розмірі 93,02% акцій 4 млрд. 260 млн. грн., майже на 0,5 млрд. грн..більше стартової ціни. „Наша Україна" вважає, що приватизація підприємства проведена на безконкурсній основі з порушенням чинного законодавства і тому вимагатиме скасування її результатів.

Постане пам'ятник козаку Харку

1 млн. грн. виділив благодійний фонд "Харків-350" на спорудження пам'ятника засновнику міста козаку Харку . Кінну статую легендарного казака встановлять у центрі міста. Загальна вага пам'ятника 700 тн, висота – 13 м.

Соціал-демократи Криму підтримують комуністів

Так об'єднані соціал-демократи Криму прокоментували повідомлення про те, що Кримський реском КПУ почав збір підписів на підтримку законопроекту про надання російській мові статусу офіційної.

Аграрії вийдуть із більшості?

Керівництво Львівської, Чернівецької і Закарпатської обладміністрацій звільнило з керівних посад ряд представників НАПУ, також зняти з посади збираються представника аграріїв у Вінницькій обладміністрації, де нещодавно було призначено нового губернатора - члена фракції СДПУ(о) Калетника. Катерина Ващук повідомила, що фракція може вийти зі складу парламентської більшості, якщо не припиняться звільнення з посад членів партії.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

Про вічні ґвалти: зятя, цибулю, бараболю, Кучму, квочку та згорілу кулешу

Агі, як не має часу писати! Не хочуть мене ні Кучма, ні Янукович утримувати на достійній пенсії. Тому і кручусь у роботі. Але руки працюють, а голова стільки думок надумала, що й не знаю, чи до кінця свого життя встигну все те покласти на папір...

Робота, робота, робота: то сапання підійшло, то парник вітром здуло, то квочки одна поперед одної курчат висиджують, а то попелиця трояндн присіла, як наш „гарант" із своєю адміністрацією Україну, а ще ж треба в наметі преси попрацювати... Вже й мій зять, „теж найдорожчий", як і Ви, Леоніде Даниловичу, підсміхається наді мною: „В нашої мамці роботи не переробиш, то й вічні ґвалти: агі, цибуля не посходила, агі, бараболі не підгортані; агі, Кучма нараду скликав; агі, квочка в грядках; агі, Янукович у церкву пішов" (агі – це ой по-гуцульськи).

А це забігла в хату, кулешу поставила варити в шпоргатованому чавунці і телевізор на хвильку включила, а там – Ви – „найдорожчий із співвітчизників", сидите, та й журитесь. Страшенну гризоту маєте, сарака (сарака – це бідний по-гуцульськи). Згризлися на геть, Леоніде Даниловичу, аж з лиця спали, змарніли. Тяжка у Вас думка: „Як же Україна без Кучми буде!" І от доки вода у чавунці кипить, а я махом за ручку - та в зошит, аби подумати – справді, а як?

„Україна – не Росія!" - тут Ви праві, хоч один-єдиний вислів за 10 років спромоглися видати правдивий. Видати, то видали, а от зрозуміти так і не змогли. Що українці - не росіяни, так і не дійшло до Вашого розуму. І ніяк Вам не осягнути того, що Запорізька Січ - перше демократичне суспільство в Європі зародилось на теренах саме України. Що вільний дух козацтва не витруїли ні російські шовіністи, ні німецькі нацисти, ніякі інші „істи", які владарювали на нашій землі. Що український народ обирав сам того, хто був гідний керувати таким народом, як українці. А може й зрозуміли, та виду не подали, такий, бач, „політичний реверанс". Щоби ми поплакали, потужили, та й запросили Вас на третій строк, аби ви й далі вирішували наші проблеми на Вашу користь!" Вірю, „найдорожчий Ви наш", що страшенно шкода Вам злазити з президентського крісла. Бо ж задумувалося лиш пересування Вашої , перепрошую, дупці з одного крісла в інше - прем'єрське. Але ота клята „більшість" не відстояла Вами задуманої політреформи. А нашоукраїнці її з тріском провалили в Чистий Четвер.

Вірю ще й в те, що все-таки ота жменька олігархів з СДПУ(о) або з "Трудової України" (хоч там працею й не пахне), або з колгоспної партії (перепрошую, з Аграрної) – одне слово, з отієї невірної „більшості", а таки вговтають Вас, і Ви дасте згоду балотуватись утретє. От посміється над нами тоді весь світ. Але що ж я пишу? – над Вами, пане Президенте, над Вами.

А ще я вірю, ні, таки твердо знаю, що український народ ся спам'ятає, і не дозволить Вам того третього строку. І ми будемо мати обдерту, зболілу, жебрацьку нашу Україну, а таки без Вас, Леоніде Даниловичу. Хоч нелегкий спадок дістанеться майбутньому Президентові, але віримо і в те, що Ющенко зможе витягнути нашу рідну матусю з того болота, в яке втрапила вона за Вашого владарювання...

Ось над чим розмірковує, доки вода у чавунці кипить, проста гуцулка з Карпат

Антоніна Спільна
з селища Кути, що на Косівщині

P.S. Леоніде Даниловичу, ну що Ви за людина! Поки писала, вода википіла, кулеша згоріла, а в чавунці вушко відпало. Хто ж кошти верне, чи не пан Янукович? Дочекаєшся, аякже, на хліб заледве відраховує. Отож бо: агі, пенсії мало, агі, чавунець згорів, агі, Янукович з валовим продуктом носиться, агі-агі-агі, гвавт! Квочка – в ягодах з усім виводком, - і то ж не стільки з'їсть, скільки під себе підгребе і все знищить, ну чисто, як Ви, „наш найдорожчий"! Побігла, гнати треба...

Номенклатурна аграрна партія...

Нарешті Володимир Литвин, голова Верховної Ради, надибав собі партію. Підібрав. Раніше вона називалася АПУ (Аграрна партія України). Тепер, за наполяганням Литвина, буде називатися НАПУ (Народна аграрна партія України). Хоча, за наполяганням автора, справедливіше було б називати це політичне утворення „номенклатурна аграрна партія".

Історично вона була проектом Банкової і мала за мету дещо обмежити вплив комуністів і соціалістів на сільський електорат. Але оскільки цю партію, яку нині очолив Литвин, створювала керівна номенклатура, то й стала вона цілком номенклатурною. Простих селян і фермерів у керівних органах тепер вже НАПУ майже не спостерігається. Цю партію можна очолювати лише маючи місце серед номенклатури президентської адміністрації: була Катерина Ващук чільним діячем на рівні парламентських структур – була й головою АПУ, трохи підупав там її рейтинг, переобрали. Був Михайло Гладій віце-прем'єром уряду з аграрних питань і головою Львівської облдержадміністрації - очолював партію, перестав – переобрали. Виходячи з того, що попередником Литвина на посаді лідера АПУ був нинішній аграрний віце-прем'єр Іван Кириленко, можна прогнозувати, що панові Івану недовго лишилося бути на посаді...

Ставши головою НАПУ, Володимир Литвин поклав на себе великий тягар, оскільки, партія існує лише на папері. Ну, хто ж повірить у реальність членства в 400 тисяч осіб? Керівний склад НАПУ надзвичайно слабкий. За Ващук партія провалилась на виборах до Верховної Ради, але в партійних кулуарах і дотепер подейкують, що хтось комусь продав голоси. Напевно, брешуть? За Гладія аграрії не провалились лише завдяки конторі того ж таки Литвина, якщо не забули вона звалася „За Єду!".

За Кириленка про цю партію просто забули. Литвину доведеться серйозно заходитись викорінювати традиції шахрайства. Ось, наприклад, на початку так званої аграрної реформи, що нічого доброго селянам не принесла, аграрна партія публічно заявила, що бере на себе політичну відповідальність за її результати. Результати – відомі, ситуація на селі – гірше нікуди. А де ж відповідальність аграрних партійців? Ніхто не бачив сліз каяття товаришки Ващук, ніхто не чув вибачень Гладія чи пояснень Кириленка. Мовчать аграрії, ніби до тієї аграрної реформи не мають жодного стосунку. А скільки було галасу, публічних заяв, що „керуючись наказом президента Кучми, почали реформувати українське село". Дореформувались...

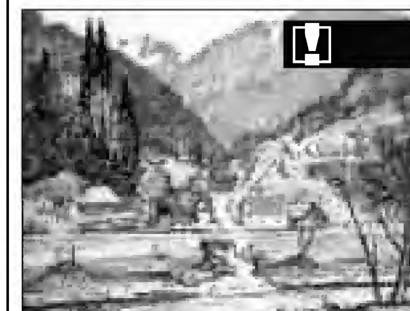
Хотілося б звернутися до наших читачів з проханням написати в редакцію, як відбувається аграрна реформа імені Кучми-Ващук-Гладія, а тепер уже й Литвина, у вашому селі чи районі, які наслідки широко розрекламованні „перебудови" сільського життя.

Новообраний вождь АПУ В. Литвин заявив, що ця партія в разі потреби стане опозиційною, але потім додав, що партія підтримуватиме на президентських виборах єдиного кандидата від парламентської, себто від кучмістської більшості. Проте суперобережний, якщо не сказати більше, Литвин завбачливо вирішив надати таку підтримку не раніше ніж єдиного кандидата буде офіційно висунуто. Невже Литвин має сумнів, що то буде Янукович? Однак у тій зграї „більшості" все може статися, то Литвин слушно не поспішає вилазити з політичної засідки. Підсумовуючи ж ситуацію з „народною", а насправді - номенклатурною аграрною партією, можна з впевненістю сказати, що політичним виразником інтересів українського селянства вона не стане, бо страшенно далека від його бід і турбот.

Мирослав Плай

ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ

Доброго здоров'я, пане редакторе!

Казав Кучма в телевізорі, що якби пішов на вибори, то і третій раз виграв би, а Янукович від того був би найщасливішою людиною в Україні, бо позбувся б клопоту. З Кучминої логіки випливає, що Януковича хтось змушує балотуватися в президенти, і він, бідака, від того нещасливий. Цікаво, чому Янукович був би ощасливлений, коли б балотувався саме Кучма? Чому він не може бути щасливий від того, що балотуватиметься Ющенко? Напевно тому, що коли б Кучма став знову президентом, то Янукович і далі був би прем'єр-міністром і в будь-яку негоду міг би присісти і заховатися за "гаранта." А так доведеться самому мордуватися президентом або ж, що значно ймовірніше, разом із Кучмою дивитися збоку на Україну без Кучми. Але ж без прем'єрства у Януковича клопоту буде ще менше ніж без президентства. Навіщо мучитися? Складна логіка у Даниловича! Як казали за совітів, без півлітри не розбереш.

Знаючи про опускання рейтингу Януковича через мукачівські події та скажену гонку цін на все, за що треба платити, Кучма засумнівався в достовірності соціологічних опитувань. Ото, каже, соціологи телефонують інтелігентам, а треба опитувати народ, селян, робітників, які й телефонів не мають. Мої односельці можуть підказати не лише соціологічним службам, а й президентській адміністрації, як легко й об'єктивно провести опитування трудящих, котрі не мають телефонів. Вони часто і в різних містах збираються на віча, пікети, масами стоять у чергах перед чиновницькими кабінетами - є оказія швидко й дешево їх там опитати та довідатися, у кого з політиків який рейтинг. І Данилович міг би дізнатися, яким рейтингом його вшановують трудящі та чи справді він переміг би на третій термін. Хіба що кучмейкери зі столиці ЄЕПу якусь нову технологію виборів в Україні вигадали?

Політикум у Горбатому Потоці має неабиякі підозри щодо кампанії з Януковичем, але навіть провідні сільські аналітики, зокрема шофер, що возив голову колгоспу, не в змозі її розшифрувати. Нічого не каже навіть моя сусіда, яка торгує в місті і все про всіх знає. То Кучма публічно сварить свого прем'єра, не звертаючи уваги на його слова "Дозвольте доповідати", то не хоче його ощасливити, балотуючись утретє. Щось тут не так. Кучма сказав, що не буде більше балотуватися. Але він колись казав, що стане зовсім іншим президентом, а проте залишився таким, як був. І не дивно. Він господар слова: може дати, може й забрати. Чи не забере й на цей раз?

З пошануванням

Гринь Волохатий

КАЗКИ ПРО ЯНУКОВИЧА

Крім пані Стеців-Герман, яка вже всім пояснила, що Янукович двічі перебував у зоні за кримінальні злочини несправедливо (ну, хто хоче, той повірить), виявилося чимало охочих оспівувати прем'єр-міністра Януковича.

Крім відмивання від старих гріхів, оточення прем'єра вирішило створити своєму шефові позитивний імідж, себто привабливу репутацію. Мовляв, це видатний діяч, який за часів перебування на посаді голови Донецької обласної адміністрації зробив свій регіон зразком добробуту. Що стосується усіх, хто не мав щастя жити на Донеччині, то про добробут підданих Януковича ми могли робити висновки лише дивлячись на нещасних шахтарів, які регулярно стукали касками по київській бруківці, вимагаючи з ними розрахуватись, бо їсти нічого. Київське начальство доречно заявляло, що гроші Донбасу виділено і до Донецька відправлено, то й шукати їх треба саме там. Цей атракціон тривав аж допоки Янукович переїхав до Києва. Може, саме у зв'язку з від'їздом Януковича з Донецької області життя там значно покращало, і шахтарі не мають давніх проблем?

Проте з'ясувалося, що хвалити Януковича ще важче, ніж відмивати. Бо для оспівування потрібні бодай такі-сякі позитивні факти, а їх – катма... Нещодавно член народно-демократичної партії Пустовойтенка, депутат Верховної Ради Зубанов, який називає себе прихильником Януковича і хоче бачити його Президентом України, вирішив сказати добре слово про попередню керівну діяльність свого улюбленця, про те, як той „розвинув" Донбас. Але крім того, що Янукович тоді всіляко сприяв розбудові в області Московського патріархату, нічого пригадати не зміг. А що ж він зробив у будівництві, промисловості, вугільній галузі, в соціальній сфері? Виявляється, що тут сказати нічого. І справді, Донецька область, якою багато років керував Янукович, аж ніяк не може бути зразком для решти України щодо рівня життя людей, впровадження нових технологій у виробництво, щодо соціального захисту нужденних, щодо медицини, освіти, культури, розв'язання житлової проблеми. Донецька область в усіх цих питаннях – не лідер, і Янукович – не лідер. А тому ліпити з нього „міцного господарника", „талановитого організатора", „мудрого управлінця" надзвичайно складно, бо немає з чого ліпити. Та й на новій своїй посаді він нічого позитивного не продемонстрував. Хіба що посприяв зниженню мінімальної платні громадян приблизно на 30 гривень.

Навіть Кучма був змушений гримати на прем'єра Януковича за погану роботу уряду. А хто буде гримати на Януковича, якщо він, не дай Боже, стане президентом?

Нині Україна переживає енергетичну кризу - нестача пального, різке підвищення цін на бензин (а значить ціни зростатимуть на все!). І це не в останню чергу через недолугу і безвідповідальну роботу уряду Януковича, бо перебуваючи при владі вже доволі тривалий період, він не подбав про створення стратегічного запасу пального, який створюється для того, щоб у випадку несподіваного різкого зростання цін пом'якшити цей удар і протриматись до можливого зниження вартості енергоносіїв на світових ринках. То чи потрібен такий «завбачливий» президент?

А поки що Янукович їздить Україною і виголошує з трибун правильні промови, написані його працівниками, можливо, тією ж таки Ганною Стеців-Герман. Ось, наприклад, виступаючи у Вінниці, він сказав: „Скільки можна підвищувати ціни на комунальні послуги?" Справді, скільки? Чудові слова. Можна навіть заплакати від розчулення. Якщо не знати Януковича. Коли у Верховній Раді демократичні сили порушили питання про вилучення з нового Житлового кодексу статті про право адміністрації виселяти людей з квартир за несплату за комунальні послуги, проти цієї пропозиції рішучо виступили представники так званої „урядової коаліції", яку очолює Віктор Янукович. Цікаво виходить, спочатку зробили трудівника, пенсіонера жебраком, а потім ще й викинули його на вулицю за фізичну неспроможність сплатити за житло з жалюгідної зарплати або пенсії. А хто, як не уряд Януковича, в цьому винний? Отже, нашому народові пропонуються нові передвиборні гасла: „Януковича – в президенти! Українців – у бомжі!"

Євген Степанюк

КРИМ-1944: СТАЛІНСЬКА ДЕПОРТАЦІЯ

Цього року в травні-червні виповнилося 60 років від часу однієї із найтрагічніших подій на теренах України у ХХ ст. - депортації з Криму кримськотатарського народу, а також місцевих греків, болгар та вірмен. На жаль, до роковин початку депортації – 18 травня – Верховна Рада України дружними зусиллями комуністів, соціалістів та ряду олігархічних фракцій зірвала ухвалення закону про повне відновлення історичної справедливості щодо цих народів та їхніх прав. Особливо старалися комуністи. Вони відтворили всі звинувачення сталінської пропаганди на адресу кримських татар та інших депортованих, а до цього приплели і якийсь зв'язок Меджлісу кримськотатарського народу з таємничими "ісламськими радикалами". Такі ж інвективи на адресу депортованих народів з'явилися і в деяких олігархічних виданнях, скажімо, у сумнозвісній антиукраїнській газетці Дмитра Джангірова "Понедєльнік".

У цій ситуації видається доцільним звернутися до мови фактів, в тому числі й зафіксованих у документах сталінського режиму.

От, скажімо, у доповідній записці члена Державного комітету оборони, наркома внутрішніх справ Лаврентія Берії Сталіну від 10.05.1944 р. наведено статистику, яка мала на меті "обґрунтувати" репресії проти кримськотатарського народу. Перша цифра: під час визволення Криму арештовано за різні види ворожої діяльності 5381 особу. Але це не надто багато на більш аніж 500-тисячний Крим, і Берія, відчуваючи це, додає другу цифру: 20 тисяч кримських татар начебто дезертирували з радянського війська. Насправді йдеться про тих військовополонених, котрі як місцеві жителі були відпущені нацистами додому. Відомо, що тільки під Севастополем улітку 1942 р. до німецького полону потрапило 95 тис. радянських бійців і командирів. А ще були десятки тисяч полонених на Перекопі, під Керчю, під Феодосією. Лиха доля кримських татар, які потрапили до числа цих полонених, і була поставлена на карб усьому народові.

А ось інші докази "ворожості" кримськотатарського народу. При обшуках було знайдено: мінометів – 10, кулеметів – 173, автоматів – 192, гвинтівок – 2650. Скоріш за все, більшу частину зброї притягли додому підлітки, як це водилося у ті часи; в українських селах того часу статистика, очевидно, була б ідентичною. Але потрібно було задокументувати "страшні злочини" цілого народу. І депортація відбулася: з 18 по 20 травня, з випередженням на три доби зарані визначених термінів; таке собі "перевиконання плану" по-сталінськи. А на додачу, до депортації були залучені не тільки війська НКВД, а й стрілецькі війська з числа тих, котрі щойно перемогли нацистів у Криму: злочинний режим в'язав усіх круговою порукою, перетворюючи героїв війни проти нацизму на співучасників злочинного геноциду.

Після депортації кримських татар знайшлися "гріхи" й у інших народів, які жили на півострові. У доповідній Сталіну від 29.05.1944 р. Берія писав: кримські болгари нерідко брали участь у заготівлі продовольства для німецької армії; серед болгарського населення проводилося вербування для виїзду на роботу до Німеччини. Непрощенний злочин в очах комуністів! "Провина" кримських греків в очах радянського керівництва була ще страшнішою: "Значна частина греків, особливо у приморських містах, з приходом окупантів зайнялася торгівлею і дрібною промисловістю," – сказано в доповідній. Отож, рішення про виселення вірмен, греків та болгар Криму було ухвалене 2.06.1944 р., 5.06. – виконане.

У ті ж дні Кремль розглядав питання і про депортацію всіх українців, котрі пережили нацистську окупацію, з тією ж мотивацією – як "зрадників". Уже навіть був підписаний наказ про цю депортацію – маршалами Жуковим і Берією. Чи справді Сталін хотів знищити українців, чи йшлося про якусь велику і брудну гру, - невідомо. Але наявність подібного наміру показова сама по собі.

У своєму колі кремлівські верховоди говорили й про інші, більш вагомі підстави депортації з Криму. У згаданій доповідній Берії від 10.05.1944 р., крім міфічної "зради" кримськими татарами радянської влади, йдеться і про інше – про "небажаність подальшого проживання кримських татар на прикордонній околиці Радянського Союзу". Справа в тому, що у цей же час Сталін порушує перед Черчіллем і Рузвельтом питання про потребу передачі Радянському Союзові контролю за протоками між Чорним і Середземним морями, отже, про приєднання до СРСР значного шматка турецької території. Сучасні історики висловлюють гіпотезу, що Сталін планував узяти ці території військовою силою, отож провадив "зачистку" оперативного тилу (так само, як у 30-х рр. нищив Україну, готуючи "визвольний похід" до Європи). Відтак кримські татари й інші народи Криму стали черговою жертвою геополітичних амбіцій кремлівського комуністичного диктатора.

Сергій Дехтеренко

С ЛЯКАЮТЬ НАШИМИ ГЕРОЯМИ

' рвутся к власти", - під такою назвою поширюється нині листівка, підписана якимсь „Политсоветом организации Советских патриотов Украины".

Так от, „Политсовет" дуже наляканий двома „небезпеками", які нібито загрожують Україні: можливою реабілітацією ОУН-УПА та можливим обранням лідера "Нашої України" Віктора Ющенка на пост Президента України.

Щоб запобігти всім можливим „нещастям", які ,на думку "политсовета", чатують на Україну, автори листівки намагаються залякати українських виборців не лише брехливими байками про ОУН-УПА, а й безсоромними наклепами на сучасних українських націоналістів, яким приписуються "бандеризация", "окатоличивание" України, "антироссийская политика", що за уявленнями „политсоветовцев" належить розуміти, як „зоологическую ненависть ко всему русскому", на що, звісно, українські націоналісти ніколи не страждали.

Листівка закликає: "Соотечественники! Будьте бдительны!"

І нам, справді, треба також бути дуже пильними, бо, як бачимо, усілякі зайди, яким хотілося б панувати на нашій землі, вдаються до будь-якої брехні, а відтак - і на всякі дії, спрямовані проти України.

КРИТИКИ НЕ ВИТРИМУЮТЬ НЕ ТІЛЬКИ ДОРОГИ

Нещодавно наш „гарант" на своїй прес-конференції поскаржився на Верховну Раду і Кабінет Міністрів. У парламенті, бачиш, точаться політичні дискусії (ніби без цього може обійтися будь-який багатопартійний парламент). А президентська критика Уряду з приводу стрибка цін на українському ринку пального взагалі не тримається купи. Кучма дорікає урядовцям: чому не домовилися з постачальниками нафтопродуктів раніше? І тут же робить "глибокодумне" зауваження: "Що б ми з вами не робили, а Росія заштовхуватиме Україну в світові ціни на енергоносії..." Одне слово, не тратьте, куме, сили - все залежить від Росії, а нам залишається тільки "домовлятися" з нею...

На тлі таких зітхань якось невиразно звучать скарги з приводу тиску на Україну з боку закордонних чинників. Намагаючись обійти мовчанкою тиск з боку Росії, Кучма згадує тільки "численних високопоставлених американських гостей, які останнім часом відвідали Україну".

На тій же прес-конференції йшла мова про енергетичного віце-прем'єр-міністра Андрія Клюєва, якого президент може звільнити з посади на тій підставі, що цей урядовець досі не здав свого депутатського мандата. А навіщо було призначати на таку відповідальну посаду людину, яка й не збиралася розлучатися з депутатським мандатом, а до того ж виявилася звичайнісіньким чиновним нуликом?

В тому-то й полягає вся суть кучмівського управління державою: ставити і викреслювати "нулики". І так з року в рік - до чергових президентських виборів. Коли ж вони наближаються, то "гарант" раптом починає згадувати, наприклад, про те, що "ми не використовуємо своє зручне географічне розташування транзитної держави, оскільки українські дороги не витримують ніякої критики". Тому й не витримують наші дороги ніякої критики, що її, в першу чергу, не витримує антинародна влада узурпаторів і корупціонерів.

А ПРО УКРАЇНЦІВ МІНІСТР І НЕ ПОДБАВ

Як повідомив речник МЗС України Маркіян Лубківський, керівник цього відомства Костянтин Грищенко зустрівся з Президентом Республіки Корея Ро Му Хйоном, який "дав високу оцінку здобуткам України у реформуванні економічної і політичної систем", а ще похвалив нашу державу за те, що вона добровільно" відмовилася від ядерної зброї. Знаючи про традиційну ввічливість корейців, можна припустити, що лідер тієї країни свідомо розминувся з правдою. Іншими мотивами, звісно, керується Лубківський. Головна мета його лицемірства - догодити своїм зверхникам, які напередодні виборів посилено ширять безсоромну брехню про якісь "здобутки" України. Якщо говорити про здобутки без лапок, то їх мають лише ті, хто робить все, щоб перетворити Україну на Московську колонію. Про які "здобутки" можна говорити там, де в руїнах лежать цілі стратегічні галузі виробництва, де послідовно і злісно знищується армія, де населення все менше читає книг і все більше пиячить, бо в селах і в містах будуються не бібліотеки та клуби, а забігайлівки та борделі?

На упосліджения України було спрямоване і позбавлення її ядерного потенціалу. Коли таку процедуру хотіли провести, наприклад, з Індією, то тамтешні патріоти сказали хитромудрим закордонним дядечкам: "Роззброїмося, коли роззброїтеся ви!"

І українські патріоти прагнули захистити честь своєї держави, але в тяжкій парламентській боротьбі перемогли манкурти на чолі з Леонідом Кравчуком.

Звичайно, від пана Грищенка і таких, як він, не доводиться чекати турботи про Україну. Їм аби „активізувати політичний діалог на найвищому рівні", щоб побільшало всіляких проектів та шоу, які стають зручними каналами для перекачування бюджетних коштів у кишені чиновників.

Подбав пан Грищенко і про "спільні зусилля... щодо збереження національної ідентичності корейців, які проживають в Україні". Про національну ідентичність українців у Кореї - в Сеулі не йшлося. Не для того ж, справді, глава зовнішньополітичного відомства України мандрує по закордонах, щоб там ще про якихось українців дбати!

Підбірку підготував ***Василь Заєць***

Олексій Івченко:
"МИ ЗРОБИЛИ ІСТОРИЧНИЙ КРОК - ЗАДЕКЛАРУВАЛИ, ЩО СЬОГОДНІ НЕ ПОВИННО БУТИ КОНФЛІКТІВ І РОЗБІЖНОСТЕЙ МІЖ БАНДЕРІВСЬКИМ І МЕЛЬНИКІВСЬКИМ НАПРЯМКАМИ"

❮1 ***- У планах цього об'єднання є створення спільної політичної партії чи блоку на вибори?***

- Відносно виборів 2006 року ми ще не говоримо чи буде створюватися блок, чи ні. Про створення єдиної партії ми також не говоримо, і в першу чергу, не говоримо ми - Конгрес Українських Націоналістів. Зараз всім зрозуміло, що КУН - велика загальноукраїнська націоналістична партія, яка дуже серйозно розбудовується і структурується в усіх регіонах України Я можу з упевненістю сказати - ми будемо йти на наступні парламентські вибори як націоналістична сила. Але я не виключаю можливості створення блоку, в якому максимально сконсолідується націоналістичне середовище, головною метою якого буде - виграти парламентські вибори і отримати потужну фракцію націоналістів у парламенті - 2006.

- Чи можна вашу заяву вважати остаточним спростуванням чуток, що КУН розчиниться у новій партії Ющенка, яку планували створити до парламентських виборів?

- Можете трактувати мою заяву однозначно - КУН не буде вливатися в партію, яка створюватиметься (якщо справді створюватиметься) на базі блоку „Наша Україна", чи в інші конфігурації. Це моя позиція як голови партії.

- Спільний підпис Гайдамахи та Івченка означає, що конфлікт у бандерівському середовищі подолано?

- Конфлікт подолано, і не тільки нашими підписами. Моя позиція, відколи я став головою партії, - націоналістичне середовище немає ніяких ідеологічних розбіжностей, тому всі питання, які були між певними особами і зі сторони ОУН, і зі сторони КУН, - знято.

Ми зараз співпрацюємо як спільна потужна націоналістична організація. Крім мого підпису і Гайдамахи, є підпис Миколи Плав'юка, який представляє мельниківську частину ОУН. Я вважаю, що ми зробили, певною мірою, історичний крок - задекларували, що сьогодні не повинно бути конфліктів і розбіжностей між бандерівським і мельниківським напрямками, оскільки у нас єдина національна ідея і націоналістична ідеологія. Ми пішли на таку консолідацію, щоб максимально згуртувати здорове націоналістичне середовище, яке має велику підтримку українського суспільства.

Ми плідно попрацювали на міжнародному рівні. У квітні я був у Мілані на з'їзді Альянсу європейських націй. Це об'єднання 18-ти партій національного спрямування з 18 держав, які на європейському рівні увійшли в це об'єднання і декларують, що ми за ЄС, за об'єднану Європу, але на базі держав, що мають право в цьому об'єднанні відстоювати, перш за все, свої національні інтереси. КУН запрошений туди як асоційований член, оскільки наша держава ще не є членом ЄС. До речі, з України вони вибрали саме нашу партію як єдину, що реально базується на націоналістичній ідеології та національній ідеї.

- Пане Олексію, об'єднання буде відкритим для інших націоналістичних організацій? І чи є організації, які ви принципово не хочете бачити в новому націоналістичному об'єднанні?

- Об'єднання буде відкритим для інших здорових націоналістичних організацій. Але є перелік організацій, які ми категорично не будемо приймати, оскільки вони і вчора, і сьогодні поводяться як провокатори в націоналістичному середовищі.

- А можна озвучити ці організації?

- Я можу назвати. От такі, наприклад, як одне з відгалужень УНА-УНСО, яке очолює Коваленко; ОУН в Україні – Козака (недавно його очолив Андрій Чорновіл); Богдан Бойко, який провокаційно поводиться і працює постійно „під владою", прикриваючись націоналістичними гаслами; неадекватно поводиться організація „Тризуб" імені Степана Бандери. Там нібито є непогані хлопці, але їхній керівник Іванишин дуже неадекватно діє. Їх можна приймати як особистості, але ні в якому разі не як організацію, оскільки вони зауважені у багатьох провокаціях, що здійснювались під диктовку СДПУ(о) та влади.

- А крім виборчого проекту підтримки Ющенка і майбутнього парламентського проекту, чи будуть якісь конкретні кроки, передусім щодо ЄЕП, захисту національної ідентичності, мовного середовища в Україні?

- Безумовно, будуть. Минулого засідання четвірки, коли, власне, підписували заяву, ми створили робочу групу з наших керівників секретаріатів. Зараз відпрацювали заяву стосовно ЄЕП. Наступним буде мовне питання і багато іншого. Ми комплексно підійдемо до цього.

- Ви проводили рейтингові дослідження, скільки зараз отримав би, умовно, націоналістичний блок чи націоналістична партія на виборах?

- Якщо говорити про КУН, то ми проводили опитування в різних регіонах і можемо з упевненістю сказати: якби сьогодні відбулися вибори, то ми самостійно легко подолали б тривідсотковий бар'єр. Але що стосується виборів 2006 року, то скажу про наш абсолютно реальний намір, - ми вийдемо на 10%. Вважаю, що ми будемо мати потужну фракцію націоналістів у парламенті - 2006.

Розмовляв ***Юрій Сиротюк,***
фундація „Відкрите суспільство"

ЗВЕРНЕННЯ
політв'язнів Всеукраїнського збору учасників Кенгірського повстання до Президента України, Голови Верховної Ради та прем'єр-міністра України

Ми, учасники Всеукраїнського збору політв'язнів, що відбувся в м. Тернополі 6-го червня 2004 року і був присвячений 50-літтю Кенгірського повстання, звертаємося до найвищої української влади з вимогою прийняти український варіант Закону „Про реабілітацію жертв політичних репресій в Україні".

Існуючий на сьогодні Закон, прийнятий ще Верховною Радою УРСР 17 квітня 1991 року не вирішує питань матеріального і морального відшкодування за рабську працю на „будовах комунізму" колишнього СРСР.

Закон також не передбачає реабілітації дітей політв'язнів і репресованих.

В зв'язку з викладеним

ВИМАГАЄМО:

1. Збільшити грошову компенсацію реабілітованим за період позбавлення волі з 7,5 грн. до 100 грн. на місяць.
2. Вирішити питання матеріальної компенсації за конфісковані будівлі і майно.
3. Надати статус реабілітованих дітям, які народилися в тюрмах, психлікарнях і таборах, а також дітям, які в неповнолітньому віці виховувались без батьків, що були репресовані.
4. Поширити пільги на комунальні послуги реабілітованим за статтею „3" Закону України „Про реабілітацію жертв політичних репресій в Україні".
5. Збільшити доплати до пенсій реабілітованим.

Богдан Когут,
голова обласної Спілки політв'язнів і репресованих, м.Тернопіль

Пам'ятнику Степану Бандері - бути!

В газеті „Нація і держава" за 8-14 червня 2004 р. я уважно прочитав звернення Йосифа Гладкого „Де у Львові спорудимо пам'ятник Степанові Бандері?" і був здивований – я вважав, що пам'ятник національному герою України у Степановому місті вже давно споруджено. Щось довго львів'яни роздмухують таку просту проблему...

Мені сподобалась публікація-звернення автора, де він пише: „... побудувати пам'ятник Степанові Бандері в зоні колишнього музею Леніна, а сам будинок передати під музей історії ОУН". Гадаю, що пам'ятник Адамові Міцкевичу не варто зносити, а ось на місці пам'ятника-бовдура „вождю" правлячої партії було б доцільно спорудити пам'ятник визначному українцю С. Бандері.

Цей пам'ятник має бути шедевром світового мистецтва! У ньому повинна відбитися історія нашого народу: епоха розквіту Київської Русі, Запорізького козацтва, Січового стрілецтва, УПА, проголошення незалежної України в 1991 р., геніальна постать Т. Шевченка... Тобто треба спорудити величний пам'ятник-меморіал. І щоб це було не поспіхом, як при спорудженні пам'ятників Р. Шухевичу в Білогорщі та с. Тишковці Івано-Франківщині. Потрібно створити організаційний комітет зі спорудження пам'ятника, оголосити конкурс на його кращий проект, звернутися до спонсорів і меценатів.

Бажаю вам, друзі, удачі і Божого благословення у цій конче потрібній нам, українцям, справі.

Геннадій Бурнашов,
„український буржуазний націоналіст" російського походження, член НСПУ

Навіть в умовах наступу русифікаторів боротися можна і треба

Про це свідчить досвід членів Новокаховського осередку Всеукраїнського товариства „Просвіта" ім. Т. Шевченка, які домоглися відновлення роботи комісії з мовних питань при міськвиконкомі. Комісія разом із членами товариства „Просвіта" та відділом культури міста взяла на себе організацію проведення всіх національних свят, концертів української пісні тощо.

Члени комісії побували в усіх українських школах, дитячих садках, які мають статус українських. Школа № 10, яка має статус української, завдяки втручанню міського голови Б. Силенкова та міського відділу освіти за наполяганням просвітян, припинила набирати класи з російською мовою навчання.

Просвітяни поставили питання про необхідність виконувати ст. 10 Конституції України перед працівниками торгівлі. На жаль, деякі „мудрагели" в тих вимогах відшукували порушення прав людини. Правда, не уточнили - якої людини. Виявляється, порушувати права української людини можна, а права людини, яка не хоче чути в Україні про українську мову, - треба захищати.

Дуже часто такі „захисники" прав посилаються на „центр", де високі посадовці ігнорують державну мову. Щоб „центр" нас не соромив своєю недолугістю, обмеженістю інтелекту й не подавав поганого прикладу низам, на наступних виборах владу треба передати команді Віктора Ющенка. Тоді українофобам не буде в кого шукати захисту.

Гнат Біжик,
м. Нова Каховка, Херсонська обл.

„ВІД ВТЕЧІ З КРАЮ ВІДМОВЛЯЮСЯ”

10 липня виповниться 63 роки від дня загибелі у чекістських казематах Великого Богомольця отця Андрія Бандери – батька Провідника ОУН Степана Бандери.

Емігрувавши перед Другою світовою війною за кордон і намагаючись врятувати свого батька й сестер від більшовицьких репресій, Провідник ОУН Степан Бандера за допомогою оунівців планував переправити батька з сестрами до Німеччини, але отець Андрій Бандера його посланцям рішуче заявив: „Від втечі з краю відмовляюся, народ залишити не можу...”

...Священика Андрія Бандеру більшовицька влада заарештувала 23 травня 1941 р. за нібито переховування знайомого йому члена ОУН Д. Стефанишина. За неповних два роки Радянської влади номер його кримінальної справи був аж 61112. Зі Станіслава (нині Івано-Франківськ) його перевели до Києва, де вже з’явилося інше звинувачення: “является отцом руководителя краковского центра ОУН Бандеры Степана Андреевича”.

Допит вів лейтенант Войцехівський, переважно у нічний час.

З протоколів допитів отця Бандери 9 та І3 червня 1941 р.:

Запитання: Яких політичних поглядів ви дотримуєтеся?

Відповідь: За своїми переконаннями я є українським націоналістом, але не шовіністом. Єдино правильним державним ладом для українців вважаю Єдину Соборну і Незалежну Україну... /Власноручний підпис/.

Запитання: Хто у вас є з дітей? Де вони знаходяться тепер?

Відповідь: У мене семеро дітей (Степан, 1909 р.н., живе у місті Кракові, Василь, 1915 р.н., - теж у Кракові, Богдан, 1919 р.н., - у м. Холмі, Олександр, 1911 р.н., - у Римі, доктор політекономії, Володимира, по чоловікові Давидюк, - у селі Голині Калуського району, Марта, 1907 р.н. і Оксана І917 р.н. проживають у селі Тростянці Долинського району. Обидві були арештовані разом зі мною. Де вони тепер - не знаю.

Запитання: Всі ваші діти є членами ОУН?

Відповідь: Ні, членами ОУН є Степан, Василь, Богдан, Марта...

Гітлерівці стрімко просувалися до Москви, але військовий трибунал у Києві поспішно проводив розправу над “ворогами народу” і 8 липня 1941 р. виніс вирок отцю Бандері - смертну кару.

У рішенні військового трибуналу під головуванням Яковченка було написано, що його Андрій Михайлович може оскаржити протягом п’яти днів, але українського священика розстріляли через два дні - 10 липня 1941 р. Саме це й засвідчує, що ознакою більшовицької системи є підлість і жорстокість.

Справу отця Андрія Бандери розшукала прокуратура Івано-Франківської області, а першим про неї повідомив читачам журналіст газети “Галичина” Ярослав Орнат, нині відповідальний секретар Івано-Франківської ОО НСПУ.

Редакція газети “Галичина” свого часу порушила питання про реабілітацію отця Андрія Бандери. Її підтримали відділ реабілітації Івано-Франківського облвиконкому й обласне товариство “Меморіал” ім. Василя Стуса. У 1992 р. їм надійшло повідомлення з Генеральної прокуратури України, що гр. Бандеру А. М. реабілітовано 8 лютого 1992 р.

Через півстоліття після розстрілу отця Андрія більшовицькою владою, його реабілітували. Але жодним словом прокуратура вже незалежної України не обмовилась, за що саме розстріляли невинну людину. Захотіли - розстріляли, захотіли – реабілітували...

Коментар колишнього прокурора Івано-Франківської області М.І. Андріуци: Звинувачення Бандери А.М. побудовано на його особистих неперевірених свідченнях. Ніхто з тих, хто проходив за справою, крім Стефанишина Д.В., не був допитаний. Інших доказів його націоналістичної діяльності у справі немає.

Стефанишин показав, що він, боячись арешту, ховався в будинку Бандери у своєї нареченої Є. Білянської. Однак її не допитали. Ніяких даних про те, що Стефанишин був терористом, нема. У державному архіві і в архівах СНД ніде нема сліду, що він притягувався до кримінальної відповідальності. Відсутні будь-які дані про участь А.М. Бандери в насильницьких акціях, у підготовці збройного повстання проти СРСР, у членстві ОУН. Хоч він і не заперечував, що за своїми переконаннями був націоналістом. Отже, реабілітували через відсутність доказів, які б підтверджували обгрунтованість притягнення А.М. Бендери до кримінальної відповідальності.

У цій справі, як у краплині роси, відбилася доля західно-українського народу, те беззаконня, яке творили сталінсько-беріївські опричники в нашому краї.

Г. Бурнашов,
українець російського походження,
м. Івано-Франківськ

РОДОВІД СТЕПАНА БАНДЕРИ

Петро ДИБА — Григорій (Гринь) БАНДЕРА — Теодозія ДИБА

Катерина БАНДЕРА 1785 - | Іван КОРОБЧАК | Анна БАНДЕРА 1794 - | Олекса МАСЛЯНКА 1778 - | Марія БАНДЕРА 1785 - | Семен ДОБРЯНСЬКИЙ | Параска БАНДЕРА 1802 - | Антон ВЕНГРИН 1800 - | Яків БАНДЕРА - 1831 | Марія ГАМАЛЬ 1798-1831 | Марія КОСТИШИН 1808 - | Іван БАНДЕРА 1809-1861 | Юстина ХОЛОШНІЧ 1811-1864

Марія Іванівна КОРОБЧАК 1819 - | Семен Олекс. МАСЛЯНКА 1821-1880 | Матвій Семенович ДОБРЯНСЬКИЙ | Михайло Іванович БАНДЕРА 1853- | Марія Іванівна БАНДЕРА 1834- | Пилип Іванович БАНДЕРА 1835-1901 | Анастасія Іванівна БАНДЕРА 1839- | Олена Іванівна БАНДЕРА 1841-

Олекса ХИРІВСЬКИЙ 1819 - | Анна Іванівна ДИБА 1824- | Розалія Михайл. БІЛЕЦЬКА | Михайло ЯНКОВСЬКИЙ 1830- | Марія МІРЧУК 1840- | Єфросинія УЛИЦЬКА | Семен ДИКУН 1829 - | Григорій ГРУЩАК 1839-

Андрій Михайлович БАНДЕРА 1882-1941 | Мирослава Володимир. ГЛОДЗІНСЬКА 1890-1921 | Марія Михайлівна БАНДЕРА 1888-1989 | Юліан Михайлович БАНДЕРА 1892- | Климентина Михайлівна БАНДЕРА 1890-1980 | Микола ЛІЩИНСЬКИЙ | Софія Михайлівна БАНДЕРА 1894-1982 | Микола Михайлович ЧАБАН 1893-1989 | Осип Михайлович БАНДЕРА 1897-1981 | Марія Володимир. АНТОНОВИЧ 1902-1989

Марта Андріївна БАНДЕРА 1907-1982 | Степан Андрійович БАНДЕРА 1909-1959 | Олександр Андрійович БАНДЕРА 1911-1942 | Володимира Андріївна БАНДЕРА 1913-2001 | Василь Андрійович БАНДЕРА 1915-1942 | Оксана Андріївна БАНДЕРА 1917- | Богдан Андрійович БАНДЕРА 1919-1942? | Дарія Миколаївна ЛІЩИНСЬКА | Ірена Мик. ЛІЩИНСЬКА | Марія Мик. ЛІЩИНСЬКА | Зенон Мик. ЛІЩИНСЬКИЙ | Богдан Мик. ЛІЩИНСЬКИЙ | Ірина Осипівна БАНДЕРА 1927- | Ярослав Осипович БАНДЕРА 1928- | Володимир Осипович БАНДЕРА 1932-

Ярослава Василівна ОНАРІВСЬКА 1917-1977 | Марія де Аніко ДОМІНІ | Федір ДАВИДЮК 1908-1949 | Марія Євгенівна ВОЗНЯК 1913-1990 | Степан БУРШТИНСЬКИЙ | Степан ЧАЙКОВСЬКИЙ | Емелі ВАЙХЕР | Софія-Ніна Богданівна ЗАЯЧКІВСЬКА 1937-

Наталя Степанівна БАНДЕРА 1941-1984 | Андрій Степанович БАНДЕРА 1946-1984 | Леся Степанівна БАНДЕРА 1948- | Мирослава Федорівна ДАВИДЮК 1934- | Зеновій Федорович ДАВИДЮК 1935- | Ярема Федорович ДАВИДЮК 1937-1997 | Володимир Федорович ДАВИДЮК 1939- | Степан Федорович ДАВИДЮК 1942-1968 | Микола Федорович ДАВИДЮК 1945- | Дарія Василівна БАНДЕРА 1941- | Марта Степ. ЧАЙКОВСЬКА | Галина Степ. ЧАЙКОВСЬКА | Марко | Андрій Степ. ЧАЙКОВСЬКИЙ | Марко Вол. БАНДЕРА | Маргарита ГОРБАТА | Петро Вол. БАНДЕРА | Христина Вол. БАНДЕРА

Андрій КУЦАН | Марія ФЕДОРІЙ | Федір Ів. ШТУМФ 1939-1987 | Микола Іванович ГУК 1925-1961 | Ірена Михайлівна | Ірена Андріївна ГНАТІВ | Марія | Марія ТИМКІВ 1949- | Опанас ЗАЛИВАХА 1925-

Орест Андрійович КУЦАН | Софія Андріївна КУЦАН | Степан Ан. БАНДЕРА | Даня Ан. БАНДЕРА | Олена Ан. БАНДЕРА | Володимир Федорович ШТУМФ | Марія Федорівна ШТУМФ | Оксана Федорівна ШТУМФ | Анна Мих. ПОШТАК | Ігор Васил. ЗАПІСОЦЬКИЙ | Василь Васильович ПІЖИК | Віктор Мик. ГУК | Оксана ДЗЬОБА | Галина Мик. ГУК | Василь ЗАВІХОВСЬКИЙ | Оксана Зеновіївна ДАВИДЮК | Андрій Зеновійович ДАВИДЮК | Зеновій Яремович ДАВИДЮК | Володимир Яремович ДАВИДЮК | Наталя Яремівна ДАВИДЮК | Жанна Володим. ДАВИДЮК | Сергій Володим. ДАВИДЮК | Юрій Микол. ДАВИДЮК | Ігор Микол. ДАВИДЮК | Ярослав ЗАЛИВАХА 1971- | Ярина ЗАЛИВАХА 1972- | Стефанія Марківна | Павло Маркович БАНДЕРА 1995-

Заочний діалог із владою…

Включаєш телевізор, а звідтіля дев'ятим валом котиться гебельсіада. Якщо вірити, то Україна вже давно запхнула за пасок усі америки й європи. Залишилося перегнати тільки Кубу і ще пару воюючих племен Африки. А за щорічним приростом валової продукції – нам взагалі рівних немає. Темпи просто шалені. Якби не одне „але". Все пізнається у порівнянні. Маленька Угорщина не може похвалитися високими темпами зростання, але ця придунайська держава виробляє багато більше валової продукції, ніж європейський гігант України. Так що з валом - повний обвал.

Уряд дуже вихваляється, що нашу економіку штормом захлеснули закордонні інвестиції. В Україну надійшло тільки 6 млрд. доларів, тоді як в маленьку Словаччину – 10 млрд. дол., в Угорщину – 40, в Росію - 125 млрд. зелених. Отож бо й воно - наша влада може дурити тільки власний народ.

Наша влада з усіх закапелків за допомогою найманих і продажних шарлатанів від ЗМІ віщує про зростання добробуту українських аборигенів. Але давайте знову наведемо ці уперті цифри. В Європі дохід на людину складає 20 тис.

доларів на рік, а в нас - 675 дол. То чи має право наша влада щось патякати про добробут народу?

Ось що можна було купити на середню зарплату 248 руб. в 1990 р. і на 536 грн. - в 2004 р.

№ п/п	Вид продукції	248 руб. 1990 р.	563 грн. 2004 р.
1.	Хліб	954 хлібини (1 кг)	215 хлібин (1 кг)
2.	Молоко	1240 л.	536 л
3.	Цукор	302 кг	178 кг
4.	Олія	157 л.	91 л
5.	М'ясо	47 кг	27 кг
6.	Картопля	120 відер	77 відер
7.	Газ скраплений	82 бал.	12 бал.
8.	Бензин	2500 л.	180 л
9.	Вугілля	9 тонн	2 тонни

А тепер робіть висновки…

Є така приказка: „Коли смалять околотом льоху – то їй уже не до поросят". Так зараз у нас в державі. Тому, щоб урятувати народ від правлячої банди, потрібно забути про ідеологічні розбіжності й власні амбіції. Народу уже не так важливо, хто буде першим, а хто другим. Головне, позбутися цієї злочинної влади.

П. Зброжко,
смт. Саврань, Одеська обл.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ МІНІСТРУ ОБОРОНИ

Пане міністре оборони України!

Я, майор Пиголь Ігор Дмитрович, військовослужбовець 97-ї окремої механізованої бригади ЗС України, змушений вдруге нагадувати Вам, що основною ознакою офіцера Збройних сил України є його честь і гідність.

На превеликий жаль, Євгене Кириловичу, у Вас не залишилося й сліду від цих, найдорожчих для кожної військової людини, якостей. Своїм непрофесіоналізмом, байдужістю, своєю ворожістю до українського війська Ви перевершили навіть нашого Верховного Головнокомандувача. Можливо, якби на початку підступного знищення української армії Ви знайшли в собі мужність піти в відставку, Вам би вдалося уникнути відповідальності за зраду. Можливо, навіть вдалося б відмитися в очах офіцерства. Але тепер вже запізно. Тепер Вас, пане народний комісар внутрішніх справ, ніщо не врятує.

У зв'язку з неприйняттям Верховною Радою України запропонованих законопроектів щодо реформування Збройних сил я доводжу до Вас, Євгене Кириловичу, наслідки зради, в якій Ви безпосередньо брали участь, на прикладі 97-ї ОМ бригади, а точніше того, що від неї залишилося. Станом на 11 червня 2004 р., внаслідок виконання Вашої злочинної Директиви (змінювати чисельність війська має право тільки Верховна Рада), кількісний склад нашої частини скоротився: офіцерів - з 227 до 149 чол.; прапорщиків – з 214 до 46 чол.; військовослужбовців служби за контрактом – з 341 до 100 чол.; в/сл. строкової служби – з 462 до 52. Нестача майна зв'язку становить 108,209 тис. грн. Заборгованість з речового забезпечення перед звільненими в запас становить 273,8 тис. грн. Заборгованість з оплати добових – 140 тис. грн. Заборгованість за спожиті електроенергію – 92 тис. грн., воду й каналізацію – 63,5 тис. грн., теплопостачання – 118,9 тис. грн., за прання білизни особовому складу – 163,8 тис. грн. У зв'язку з прискоренням строків скорочення на невизначний термін відкладено передачу військового містечка місту. Неможливо списати 5 споруд, які прийшли в непридатний стан і були розібрані, але за терміном використання списанню не підлягають. Загальна сума боргів складає 852,7 тис. грн. Ось наслідки Вашої „роботи" тільки з нашою бригадою. Ось він – Ваш справжній професійний почерк. І після цього Ви ще й маєте нахабність називати абсурдом дії опозиції? Після всього Ви ще можете ображатися на В. Ющенка? Побійтеся Бога, Євгене Кириловичу. Це Вам не 37-й рік. Назад вороття не буде...

На мою думку, у Вас залишився тільки один вихід з халепи, в яку Ви потрапили з легкої руки Президента. Але щоб його знайти – треба мати честь і гідність…

І. Пиголь, майор, член СОУ, м. Славута

ПРО "ВЕЛИКУ ВІТЧИЗНЯНУ" І ДЕНЬ "ПОБЄДИ"

ДО 60-РІЧЧЯ ОСТАННЬОГО ПОНЕВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

Друга світова війна на теренах України, внаслідок якої один окупант замінив іншого, не може бути для українців ні великою, ні вітчизняною.

Війна може бути вітчизняною лише для людей, які захищають власну Вітчизну. У цій війні українці були силою примушені воювати не за Україну, а за комуномосковську імперію проти гітлерівської імперії. Україна, як московська колонія, не була суб'єктом міжнародного права і не воювала з Німеччиною.

Для максимального винищення українців російська влада примусово їх мобілізовувала до імперської червоної армії і гнала на війну часто без будь-якої підготовки, з однією гвинтівкою на кількох чоловік. Позаду фронту йшли "заградотряди", які без попередження стріляли по "своїх" при спробі відходу.

Як стверджує російський письменник В. Астаф'єв, на полях "вєлікой отєчєствєнной", в результаті бездарних і злочинних методів ведення війни загинуло 47 млн. наших громадян, а німців - 7 млн.! Тільки за "звільнення" Києва, запланованого Сталіним до дня більшовицької революції, восени 1943 р. загинуло 417 тис. червоноармійців, більшість з яких - українці. На той час у Києві перебувало 180 тис. мешканців. Отже, за сталінське "звільнення" одного киянина полягло майже 2,5 силоміць мобілізованих і кинутих на неминучу загибель червоноармійці. Під час Корсунь-Шевченківської операції Жуков кинув на добре організовану німецьку оборону війська, доукомплектовані українцями з навколишніх сіл. Впродовж 24 днів цієї злочинної акції було знищено 770 тис. вояків, переважно українців. Хіба це - не геноцид?!

Справжнє визволення - це коли армія-визвольителька прогнала окупанта і сама вийшла зі звільненої країни, надавши їй можливості будувати своє життя на власний розсуд. Але коли вона залишається в державі для встановлення своєї диктатури, то це не визволення, а заміна німецького окупанта - російським.

Отже, "вєлікая отєчєствєнная война" - це війна за збереження російської імперії під назвою СССР, за кривавого ката поневолених Московою народів, "вождя мірового пролетаріата" Йосипа Сталіна. Це війна за продовження рабського стану нашої Батьківщини, за панування в Україні російської мови, за поширення людожерної імперської комуністичної системи на нові держави Східної Європи, окуповані московськими "освободітєлями".

У цій війні на боці Гітлера завзято билися з червоною армією 1,2 млн. громадян СССР. Що це за "велика вітчизняна", у якій проти "вітчизни" на боці її запеклого ворога добровільно билися на смерть 1,2 млн. її громадян?

Ветерани ж цієї війни – це ті, хто замість Української держави виборов для неї імперію зла, ліквідував в Україні коричневу чуму, щоб замінити її чумою червоною. Серед них і ті, що вбивали українців у смершах, "заградотрядах", тюрмах НКВД. Це й незчисленна армія слідчих, прокурорів, членів "особих совєщаній", вохрівців, які мордували нас, українців, у слідчих ізоляторах, в'язницях, таборах смерті, нюхаючи запах пороху не на фронті, а під час розстрілів патріотів. Вони - воєнні злочинці, які винні в геноциді українського народу шляхом організації примусової колективізації, штучних голодоморів, депортацій, "борьби с бандєровщиной".

Усі ті червоноармійці, які в 1939 р. "визволяли" Західну Україну, захоплювали Прибалтійські держави, Фінляндію - теж ветерани "великої вітчизняної". І ті, що після розчленування Польщі брали участь у спільному тріумфальному параді вермахту та червоної армії в українській Берестi (зараз Брест), яка з легкої руки Сталіна нині належить Білорусі, - це теж ветерани. Зараз ми не згадуємо, що Другу світову розв'язав не Гітлер, а Сталін з Гітлером, тобто СССР (читай Росія та Німеччина). Може, через це декому не хочеться ветеранів „вітчизняної" називати ветеранами 2-ї світової, як ведеться в усіх демократичних державах?

День "Побєди" 9 травня - це день повернення в Україну комуномосковського окупанта, який винищив десятки мільйонів українців, а після так званого визволення у 1944 р. розробив план депортації усього українського народу у віддалені райони "вєлікой совєцкой родіни" ("Наказ № 0078/42 по наркомату внутрішніх справ Союза і наркомату оборони СССР від 22 червня 1944 р., м. Москва", який підписали нарком Л. Берія та маршал К. Жуков). Найзлочинніший в історії людства задум залишився, на щастя України, нереалізованим лише тому, що не знайшлося в імперії такої кількості транспортних засобів та підготовлених територій, щоб у стислі терміни вивезти і розселити увесь український народ, на відміну від того, що було зроблено з кримськими татарами, чеченцями, інгушами, калмиками.

Що таке сталінська "побєда" сьогодні? Це мільйони московських зайд в Україні, які наплодили мільйони місцевих яничарів. Зараз сталінський термін "вєлікая отєчєствєнная" культивують насамперед імперкомуністи та імпершовіністи. Вони не згідні з єдиним терміном "ветерани другої світової" для всіх учасників бойових дій. Цим самим вони не тільки проти вшанування усіх фронтовиків, вони проти їх примирення навіть у глибокій старості. І якщо сьогодні українські керівники вживають таку термінологію, то це робиться на догоду сусідній нації з вічним загарбницьким менталітетом.

Боротьба проти української ідеї, за іноземне панування в Україні не повинна прославлятися офіційною Україною. Вшановувати можна усіх фронтовиків, але прославляти треба лише героїв України - борців за справжню Незалежність. Це Українська Повстанська Армія під орудою ОУН Степана Бандери - єдина збройна потуга, яка воювала проти Гітлера і проти Сталіна. Вояки УПА, які полягли у боротьбі з гітлерівськими і сталінськими ордами, члени ОУН, як бандерівці, так і мельниківці, підпільники, які поклали своє життя на вівтар неньки України - ось де легендарні звитяжці нашого народу!

Влада, яка вшановує й прославляє тих, хто свідомо боровся за більшовицьку владу московського загарбника і разом з тим не вшановує героїв УПА - не є українською владою.

Логвин Бабляк

ДО ВЛАДИ І ПРО ВЛАДУ

Спочатку грабують, а потім співпрацюють

У Вінницькій області з так званою „робочою поїздкою" побував прем'єр-міністр України Віктор Янукович. Нібито для того, щоб „розглянути проблеми вінничан на місці, зустрітися з людьми та відчути їхній настрій, спільними зусиллями розв'язати багато питань". Уряд, мовляв, „вивчав дуже прискіпливо ситуацію у Вінницькому регіоні".

Урядовий факір впевнений: давно відпрацьований фокус знову вдасться – приспані довгими і нудними балачками люди таки повірять, що для того, щоб "спільними зусиллями вирішувати багато питань", прем'єр-міністру справді треба було їхати у Вінницю, хоч, як він сам сказав, "кожен має бути на своєму місці", а робоче місце прем'єра не в регіонах, а в Кабінеті Міністрів.

Блюзнірськи звучать словеса про бажання прем'єра "відчути настрій" вінничан. Йому ж достеменно відомо, яким може бути той настрій. Стратегічною галуззю господарства на Вінниччині здавна було виробництво цукру. Тож з проголошенням незалежності України її зовнішні і внутрішні вороги (а це, головним чином, п'ята колона Москви, типовим представником якої є Янукович) зробили все для того, щоб знищити українське цукровиробництво. І вони свого домоглися. Там, де цукрокомбінати ще діють, доведені до відчаю робітниці змушені у будь-яку негоду гнути спини на бурякових плантаціях, заробляючи на день на два буханці хліба... Коли ж вони висловлюють незадоволення з приводу нелюдської експлуатації, власники прихватизованих за безцінь підприємств брутально сміються:

- Щось не подобається? Можете подавати заяву на звільнення!

Отож, Янукович приїхав узнати, який настрій у цих людей? Звісно, оті "доручення", які нібито стали підсумком „робочої поїздки" і які нібито суперечно "виконуватимуться" - все це одна суцільна клоунада, як і показуха з представленням адміністративно-господарському активу нового голови облдержадміністрації. Всі дійові особи чергового фарсу владоможців чудово знають, що новоспечений халіф пальцем об палець не вдарить для того, щоб справді виправити "недоліки" в роботі свого попередника: не для того ж той попередник, виконуючи волю офіційного Києва, руйнував господарство, щоб його наступник, поставлений тими ж хазяями, почав щось „виправляти".

„Робочі поїздки" українського прем'єр-міністра - то звичайнісінькі передвиборні залицянки з народом. Ми розуміємо: не януковичі подбають про нас, а та нова влада, яку справді ми – народ - оберемо.

Василь Заєць

Українцям – соціальні й національні права!

Оргкомітет з представників столичних організацій національно-демократичних партій, Товариства „Просвіта" та ініціативної групи зі створення Київського громадського комітету захисту української національної гідності прийняли рішення про проведення з нагоди Дня Конституції пікетування адміністрації президента і Київської міської адміністрації під гаслом „Українцям – соціальні й національні права!"

Акція відбудеться у четвер, 24 червня о 13 год. Збір біля будинку Національної Спілки письменників України на вул. Банковій.

Оргкомітет закликає до участі в акції політичні партії і громадські організації національно-патріотичного спрямування та запропонував керівникам обласних та міських структур одночасно з акцією в столиці провести аналогічні акції в обласних центрах та містах України.

За дорученням оргкомітету ***Юрій Гнаткевич,***
член Центрального правління ВУТ „Просвіта"

СЛОВО І ЧИН ОЛЕГА ОЛЬЖИЧА

У Київському будинку вчителя відбувся вечір до 60-ї річниці героїчної загибелі в німецькому концтаборі "Заксенхаузен" Олега Ольжича (Кандиби) - публіциста, науковця, політика, вояка, який у кожній ділянці свого життя і творчості залишив слід - слід свого горіння і власним талантом і чином позначив цілу епоху в історії нації.

В умовах нерівного протистояння між двох ворожих сил, фактично без реальної надії на перемогу, він закладав фундамент державотворення, взявши за основу Шевченкові слова: "В своїй хаті своя правда і сила, і воля". Сьогодні в нас іще нема тієї держави, за яку загинув Ольжич, але є взірець, яким не маємо права нехтувати, наголосив у своєму виступі професор Корній Товстюк зі Львова.

...Олега Кандибу заарештували 25 травня 1944 року у Львові. Його доставили в Берлін, а звідти в "Заксенхаузен", нацистський концтабір. Після одного з допитів уночі з 8 на 9 червня до камери занесли напівмертве тіло. Наступного ранку наглядачі виявили неживого Ольжича, й надвечір небіжчика понесли в крематорій. 22 липня, довідавшись про загибель сина, помер у Празі його батько, талановитий український поет Олександр Олесь (Кандиба). А 31 липня 1944 року з'явився на світ син Олега Ольжича, якого мати нарекла Олегом...

Приїхавши до Києва з Канади, Олег Кандиба виступив на вечорі з нагоди сумного ювілею свого батька. Легендарні постаті, - зауважив пан Олег, – це душа нації, вони віддзеркалюють те, як ми самі себе уявляємо, вони є символами національної величі, показуючи, що в потрібну мить ця велич може блиснути в кожному з нас. Олег Ольжич був каталізатором для молодого покоління. Своєю героїчною смертю він дав блискучий приклад боротьби за незалежність України... Кожне покоління має своє завдання. Ми повинні відбудувати український моноліт – сильну державу. А для цього потрібно взяти на озброєння основний пріоритет Олега Ольжича: цілісність нації задля активізації всіх її ресурсів. "Не лякаймося його величі – насіння величі росте в кожному з нас. Не нарікаймо на те, що навколо пітьма, – в цю пітьму вже проникає Ольжичеве світло", – мовив гідний син свого батька, наголосивши, що найбільш надійною на сьогодні політичною силою є Блок "Наша Україна" на чолі з Віктором Ющенком, і саме їй належить створити національно-політичне ядро. І не забуваймо: не народ залежить від уряду, а уряд – від народу...

Євген Сверстюк розповів, як тяжко проникала правда про Ольжича у середовище київської інтелігенції в 60-х роках. Спочатку його "подавали" як жертву нацистів, оминаючи героїчне минуле воїна, а вже потім долинула чутка про те, що це була людина високого лету, визнаний науковий авторитет... "Ми не вміємо плекати легенду, присвоюємо великі імена за конфесійною чи партійною ознакою, а вони ж мають об'єднувати всю націю", – зауважив знаний шістдесятник.

Вечір обрамили виступи митців. Народна артистка України Галина Яблонська прочитала декілька фрагментів зі спогадів дружини поета Катерини Білецької-Кандиби, народний артист України Анатолій Паламаренко – Ольжичеву казку "Про кривду і правду". А завершилось дійство піснею хору "Гомін" – незмінного учасника всіх патріотичних заходів.

Марія Косовська

ВІДЧУЙ СЕБЕ УКРАЇНЦЕМ

Якось я познайомився з дівчиною, киянкою. Вона зі щирим подивом поцікавилася, чому я розмовляю українською. Незважаючи на те, що Київ – столиця суверенної України з усіма її державними атрибутами, такі запитання сьогодні звучать досить часто. Люди зазвичай не збагнуть, чому українець розмовляє власною мовою, а не „язиком".

За час нашої незалежності вже встигло народитися ціле покоління, яке не відчуває своєї національної приналежності. Тут не пройдуть посилання на наш пострадянський менталітет, адже за 13 років мову можна було вивчити. І найогиднішє те, що російська в Україні знову стрімко набуває популярності.

На перший погляд, причина - у численних комплексах, які нав'язували українській нації у часи радянської системи, а також меншовартості сучасного українського тінейджера, який боїться, аби „друзь'я нє засмеялі". Та й навряд чи він, патлатий чи бритоголовий, „панкуватий" чи „хіппий" представник української молоді всерйоз задумується над тим, з чого починається нація.

Однак, головна причина криється не тільки в бажанні бути „городскім" і „понтовим". Президентське „шароварництво", яке „гарант" час від часу влаштовує на національні свята, навряд чи здатне суттєво підняти рівень самосвідомості середньостатистичного підлітка. Законні місця „Тараса Чубая" і „Кому вниз" на київських розкладках займають зарубіжні „Рукі вверх" і „Валерія"; по ТВ, замість справді культових українських фільмів, приміром, „Загублена грамота", цілодобово крутять московські фільми, а українська книжка і поготів займає лише 5% від усього книжкового ринку.

Чому ж молодь прагне відчувати себе росіянами, аніж українцями? Відповідь на це питання спробував дати член НСПУ м. Суми Анатолій Гризун:

„Влада не докладає жодних зусиль до вирішення проблеми мови в державі, незважаючи на те, що це її прямий обов'язок. У Верховній Раді неодноразово пропонувалося ввести російську як другу державну мову в Україні, а це означає - смерть української мови в суспільстві. Немає жодних сумнівів у тому, що така ситуація є одним з результатів економічної і культурної політики нашого північного сусіда. Наша молодь віддає перевагу російській музиці і книжкам через те, що влада не дає можливості розвиватися українському видавництву. Для боротьби з цим потрібно створювати установи на державному рівні, які б контролювали ринок української книжки, пресу, радіо і телебачення".

Та й справді, українську мову тиснуть з усіх боків. Але найголовніша проблема все ж, напевно, в іншому - у низькому рівні національної свідомості українців, і найперше – молоді, яка завжди була рушійною силою суспільства. Часи змінюються, а з ними мають змінюватися і методи впливу на молодь. Безперечно, повинна вестися й наочна агітація, скажімо, наліпка "Люби своє" на вітрині магазину, банер "Українське – значить найкраще" на веб-сайті або фраза "Гривня краща за рубль" з відомої пісеньки Сашка Положинського – це все вдосконалені варіації отого "Підтримай вітчизняного виробника".

Але лише коли пропаганда буде вестися на державному рівні, можна буде очікувати якісних змін у свідомості українців. А поки що, як сказав відомий "діяч", маємо те, що вкрали... перепрошую, те що маємо.

Андрій Куліш

У ЧУЖИЙ МОНАСТИР

З об'єднанням Європи старе прислів'я - "Що українцю добре, то німцю - смерть" - потрохи втрачає сенс. Проте варто знати, що можна, а чого не треба робити в сучасному німецькому товаристві. Скажімо, говорити у німецькому товаристві прийнято про все, крім політики, здоров'я та сексу. Німець не бажає розмовляти ані зі своїм співвітчизником, ані із чужинцем про політичні переконання, болячки тіла й духу, а тим більше - сексуальні відносини.

Тверезий німець, ясна мова. А тверезим німець буває завжди за звичайним столом. За "шведським столом" бувають винятки. Однак на те й винятки, щоби вони ще раз підтверджували правило. Коли вас запросять до німецького товариства, не здумайте вирядитися урочисто або ніби ви зібралися до офісу. Типовим одягом у таких випадках є джинси та светр. За звичайним столом німці дотримуються певного етикету. Там багато заморочок, але основні такі: їсти та пити треба починати лише після того, як на стіл буде накрито, нічого не просити у господаря, якщо він забув поставити. Можете просидіти весь вечір нічого не ївши, якщо вам забули покласти виделку. П'ють німці на таких вечерях стільки, щоби не п'яніти. Вважалося досі, що стан сп'яніння приносить оточуючим незручності. Сміливо можете брати із собою дітей. У сучасному німецькому товаристві не прийнято залишати дітей бабусям та дідусям, і їх тягають батьки по ресторанах, балах чи товариствах.

Німці їдять все, але по-своєму. Наприклад, яйце, зварене круто, вони ніколи не сколупують. Його поверхню вони обов'язково зрізають ножем. На цьому погоріли деякі шпигуни. Подейкують, що й сучасний російський президент Путін, коли був резидентом у Німеччині, також „проколовся" на якійсь дрібничці, був завербований німецькою контррозвідкою і тепер, як в усі добрі часи, в Росії правлять німці. У німецькому товаристві можна вести себе вільно, крім вищезгаданих табу. Ви можете скільки завгодно багато їсти - то є норма, хоча господарі або ще хтось ретельно й пунктуально підраховують - скільки ви й на скільки з'їли. От чому, якщо вас запросили, то бажано щось принести із собою та віддати господарям. То є бажано, але не обов'язково.

Інша мова - "шведський стіл". Він вас може спіткати будь-де: в офісі, "на природі", в каюті корабля чи яхти, з будь-якого приводу чи без нього. "Шведський стіл" навіть у краватках є більш ліберальним до любителів спиртних напоїв. Тут можна пити. Є нормою насамкінець того "столу" їсти із загальної миски. Під час "шведського столу" німець розкривається. Тут з німця можна витягнути багато чого. Тому не скупіться ніколи на "шведський стіл" для друга-німця! Однак і тут варто пам'ятати про табу на балачки щодо політики, болячок тіла та секс.

Ясна мова, що не варто лазити по кишенях сп'янілого німця. Він сам віддасть вам потрібне, якщо наллєте йому ще один гранчак за ваш рахунок! Сп'янілу німкеню, якщо немає у тому товаристві її чоловіка, можете провести, як джентльмен, до її помешкання. За витрачений час та гроші на таксі вона буде вам дуже вдячна.

Однак, якщо під кінець того "столу" ви вже залізли під стіл, то тут ніяка сердобольна німкеня вам не допоможе. Скоріш за все, німці повідомлять лікаря та поліцію.

І якщо ви не німець і не шпигун, то ні в якому разі не грайте під німця - однак вас „розкусять" та „з'їдять". Німці не пробачають чужинцям „ примазування" до їхнього етносу. Вони чітко проводять межу між тими, хто належить до їхньої нації, і чужинцями. Чого і нам, всім українцям, бажаю.

Микола Харків

ЩО РОБИТИ, ЯКЩО...

Ви вступаєте до ВНЗ

Ст.53 Конституції України затверджує право кожного на освіту. Повна загальна середня освіта є обов'язковою. Держава також гарантує кожному право на безоплатне отримання вищої освіти на конкурсній основі. Кілька зауважень з приводу вступу до ВНЗ.

Вибір професії – це один з найважливіших кроків, адже ви обираєте своє майбутнє, своє життя. Якщо ви визначились з професією, слід перейти до вибору навчального закладу. Тут вам допоможуть довідники. При виборі ВНЗ особливу увагу слід звертати на рівень акредитації навчального закладу та рівень кваліфікації випускників. Також слід поцікавитись професорським складом цього ВНЗ. Якщо ви обрали платну форму навчання, так звану, контрактну, тоді з'ясуйте вартість навчання за кожен курс. Дізнайтесь, як перераховується оплата за навчання (через бухгалтерію ВНЗ безпосередньо чи через банківські установи). Якщо ви проживаєте в іншому місті, ви маєте право на гуртожиток. Майте на увазі, студенти ВНЗ, яким не виповнилося 18-ти років, не мають права на гуртожиток.

Подаємо перелік документів, необхідних для вступу. Як правило, це: заява на ім'я директора, ректора ВНЗ, документ державного зразка про повну загальну середню освіту або документ про здобутий освітньо-кваліфікаційний рівень. Можна подати копію цього документа, але приймальна комісія має засвідчити її відповідно до наявного у вас оригіналу. Також подається медична довідка 086-У, яку можна отримати у поліклініці за місцем прописки. Подається також 6 фотокарток 3х4 і паспорт або свідоцтво про народження (копії) а також військовий квиток (приписку до призовної дільниці). До цього переліку можна додати інші документи, які надають право на отримання пільг. Якщо ви вступаєте на заочну форму навчання, слід подати довідку з місця роботи. Приймальна комісія може попросити вас принести деякі канцелярські товари (конверти, папку з файлами), а також копію ідентифікаційного коду.

Не слід затягувати з поданням документів, адже чим пізніше ви їх подасте, тим пізніше складатимете іспити. Під час подачі документів уважно прочитайте положення ВНЗ. Не лякайтесь слів про пересічний конкурс (скільки чоловік на місце). Вірте в свої сили.

Пізніше вам надішлють лист з повідомленням про те, коли вам з'явитись на консультації та іспити. При підготовці до іспитів користуйтесь тільки офіційною літературою в межах навчальної програми школи.

На іспит слід прийти за 30 хв. з паспортом та ручкою. На письмовий іспит дається 3 години, на твір – 4 год. Під час усного іспиту ви повинні говорити державною мовою. Основні пункти вашої відповіді напишіть на папері. Це знадобиться при можливому опротестуванні оцінки. Відповідайте стримано, без зайвих емоцій. Викладачі, що приймають іспит, повинні бачити не лише блискучі знання з предмета, але ще й уміння вести розмову. Не бійтесь виправлятись.

У разі сумніву щодо екзаменаційної оцінки ви можете скористатись правом на апеляцію.

Бажаємо успіху!

Регіна Дацюк

Конотопська битва 1659 року

До 345-річчя перемоги над Москвою

Гетьман Іван Виговський

В історії кожного народу є події, які постійно оточені атмосферою вдячної пам'яті нащадків. Якщо взяти тільки військову історію, то побачимо, що, наприклад, поляки з особливим пієтетом згадують про перемоги під Грюнвальдом та Рацлавіце, росіяни - на Куликовому полі, німці - під Ватерлоо та Седаном... Ці переможні битви у ході справедливих війн були спрямовані на визволення свого народу від іноземного панування, на оборону своєї незалежної держави... Тому й вивчають історію цих битв на шкільних лавах, тому й пишуть про них книги і знімають фільми, тому на честь їх учасників споруджують пам'ятники.

І тільки в умовах колоніального стану країни така традиція порушується, бо загарбники прагнуть стерти ці славні події з пам'яті поневоленого народу. Класичним прикладом може служити історія з Конотопською битвою. У ході цієї битви, що відбулася 9 -10 липня (29 - 30 червня) 1659 року, українська армія вщент розгромила окупаційні російські війська.

Через несамостійне становище України в історичній науці насаджувалися ті концепції, ті погляди на історичне минуле, які відповідали інтересам іншої держави. Конотопська битва цим інтересам аж ніяк не відповідала. Ба більше, вона нагадувала російським великодержавним шовіністам про найбільшу в Європі воєнну поразку росіян і поразку саме від українців. Ця згадка для їхньої імперської свідомості була аж надто болючою...

Тиск Москви на незалежну Україну особливо посилився по смерті Б. Хмельницького. Московські воєводи, що сиділи в Києві зі своїм гарнізоном, усе нахабніше втручались у внутрішньоукраїнські справи, ігноруючи волю гетьмана Івана Виговського, прагнучи закріпитися в головних містах Гетьманщини. Врешті підбурювана ззовні опозиція береться за зброю, і Виговський мусив відповісти тим же.

Українська армія веде боротьбу проти російських військ, які не спиняються й перед кривавими репресіями. Військовими силами України й Білорусі та частково Сіверщини керував полковник Іван Нечай, брат знаменитого Данила Нечая, зять Богдана Хмельницького.

Глухівський сотник Пилип Уманець оточив великі частини російської армії під Новгородом-Сіверським. На Лівобережній Україні вів оборонні бої полковник Іван Гуляницький. Сам Виговський на чолі найкращої частини війська перейшов кордон і обложив Камінське, а союзні йому татари вчинили наскоки на Недригайлів та Царевоборисів.

Російсько-українська війна ставала масштабною і до того ж посилювалася війною внутрішньоукраїнською, громадянською. В Україну було спрямоване величезне російське військо на чолі з князем Трубецьким. Його чисельність дехто оцінював у 360 тисяч, хоч насправді вона була меншою (близько 200 тисяч). Невеликі українські заслони відійшли у село Срібне (Прилуцький полк під командуванням майбутнього гетьмана України Петра Дорошенка) та до Конотопа (Ніжинський та Чернігівський полки під командуванням ніжинського полковника І. Гуляницького). До Срібного вирушила частина російських військ під командуванням князя Семена Пожарського, який, розбивши прилучан, оволодів містом, частина жителів Срібного була перебита, багато було взято в полон. 16 квітня 1659 р. Трубецькой підійшов до Конотопа. 21 квітня приспіла решта російського війська під командуванням князів Г. Ромодановського, С. Львова та Ф. Куракіна. Розпочалася майже тримісячна облога Конотопа, який мужньо боронили 4 тисячі козаків та місцеві жителі. Невдовзі сюди стягнулися всі царські війська, які вийшли зі Слобожанщини.

Успішна оборона Конотопа дала змогу Виговському виграти час і зібрати досить велике військо, яке нараховувало близько 60 тисяч. Домігся гетьман і того, що сам хан із 40-тисячною ордою вирушив йому на підмогу. Виговський не дуже поспішав під Конотоп, очікуючи на прихід хана. Як тільки кримські війська підійшли на Крупич-поле, події одразу ж стали розгортатися значно швидше.

24 червня під Шаповалівкою Виговський розбив значний московський загін. 9 липня (29 червня) 1659 року Виговський підійшов до Соснівської переправи під Конотопом і вдарив 15-тисячний російський загін, який боронив її. Драгуни українського війська відтиснули ворога, а кіннота, переправившись через міст, почала громити його (орда залишалася за Соснівкою-річкою в секреті від ворога). Побачивши нечисленне українське військо, князь Пожарський приспів на допомогу своїм 15 тисячам. Виговський умисне став відступати, а Пожарський з основними силами російського війська (друга, менша частина, залишилася під стінами Конотопа) погнався за козаками. Настав момент, коли одна частина його війська вже вискочила мостом на протилежний берег, друга ще готувалася переправитися.

Саме у цей момент розлилася ріка, яку встигли загатити люди Виговського. Важка московська кіннота застрягла в багнистих місцях ріки. Якраз тоді українське військо повернулося на 180 градусів і перейшло в контратаку, вдарили козаки із засідок, примчала поділена на дві частини орда. Взята у кільце московська армія опинилася у безнадійному становищі й танула на очах від вогню й шабель, тонучи у воді... Тим кіннотникам Пожарського, яким вдалося вирватися з кільця, довелося відбиватися аж до стін Конотопа від української й татарської кінноти, що напосідала. Пізно ввечері на очах союзників, які наступали, московське військо стало відходити з-під Конотопа. Побачивши, як розгортаються події, на нього вдарив з Конотопа Гуляницький зі своїми козаками, захопив частину артилерії, обозу, знищивши чимало ворогів. У цей час Виговський, який підійшов упритул до ворожого табору, зве-

...ло вчасно. Бій під стінами Конотопа був дуже жорстоким. Сам Виговський, що керував битвою, трохи не загинув. Московське військо не витримало і стало відступати табором до Путивля, відбиваючись протягом наступного дня від українських козаків і татар. Якби підійшла сподівана іноземна наймана піхота, яку король обіцяв прислати Виговському, навряд чи вдалося б комусь сховатися за стінами Путивля. Але й так результати битви вражають: українська армія втратила загиблими 4 тисячі козаків, орда - 6 тисяч, а московська - від 40 до 50 тисяч, хоч деякі джерела подають більшу цифру (навіть 130 тисяч). Було взято в полон князя Пожарського (його хан наказав стратити), князя Ляпунова, двох Бутурліних, ще ряд воєначальників, кілька тисяч солдатів і офіцерів. Донеслася вість і до Москви... Образно про це написав російський історик XIX століття С. Соловйов: "Цвіт московської кінноти, що відбув щасливі походи 1654 і 1655 рр., загинув за один день, і вже ніколи після того цар московський не був у силі вивести в поле такого блискучого війська. В жалібній одежі вийшов цар Олексій Михайлович до народу й жах напав на Москву. Трубецькой, на якого покладали найбільші надії, муж на війні щасливий і ворогам страшний, утратив таке величезне військо. Після здобуття стількох міст, після здобуття литовської столиці царська Москва тепер затремтіла за свою власну безпеку: з наказу царя люди всіх станів поспішили на земляні роботи з укріплення Москви. Сам цар з боярами раз у раз приходив дивитися на ці роботи..."

Після Конотопської битви Виговський подумав уже про повторення походу Сагайдачного та Михайла Дорошенка на Москву. Однак його грандіозна перемога не призвела до виграшу війни, й основною причиною цього був розкол українського суспільства. Попри всі подальші події, попри всі невикористані можливості у боротьбі за незалежність, Конотопська битва була і залишається одним із славних символів національно-визвольної боротьби українського народу.

Юрій МИЦИК

(Передрук з книги "Легенда про гетьмана")

Календар українського націоналіста

22 червня - День скорботи і вшанування пам'яті жертв війни в Україні.
22 червня 1941 р. – напад фашистської Німеччини на колишній СРСР.
23 червня 1917 р. – проголошено І Універсал Центральної Ради про автономію України у складі Росії.
24 червня 1914 р. – народився Мирослав-Іван Любачівський (1914-2001), патріарх УГКЦ.
25 червня 1687 р. – гетьманом Лівобережної України обрано Івана Мазепу.
26 червня 1205 р. - у бою з поляками загинув галицько-волинський князь Роман Мстиславович "Великий".
26 червня - Міжнародний день ООН на підтримку жертв тортур.
26 червня 1954 р. - 500 українських жінок загинуло в Кенгірі (Казахстан) під час придушення повстання політв'язнів.
27 червня - День молоді.
27 червня 1964 р. - відкрито пам'ятник Т. Г. Шевченкові у Вашингтоні.
27 червня 1709 р. - Полтавська битва.
28 червня 1914 р. – у Львові відбулася маніфестація українських молодіжних організацій „Соколи" і „Січ".
28 червня - День Конституції України (1996 р.)

ХРЕСТІВКА

Горизонтально:
7. Сім'я. 8. П'ятий місяць року у множині. 9. Суха трава. 10. Колективне господарство. 11. Жіноче ім'я. 13. Має крила. 14. Пацюк. 16. Неодягнені. 17. Прилад. 21. Тверді опади. 22. Тріска. 23. Частина твору.

Вертикально:
1. Алкогольний напій. 2. Виробляють з винограду. 3. Найвищий ступінь від „хороші". 4. При ньому їдять. 5. Стрілянина з гармат. 6. В'язки збіжжя. 12. Христові учні. ... лі- ... Во- ... лгою. 18. Чорні птахи. 20. Привласнював собі незаконно. 21. Псується.

Відповіді до хрестівки у № 22

Горизонтально: 1. Побідний. 8. Округа. 9. Дараба. 10. Надів. 11. Гак. 13. Овид. 16. Спритна. 20. Кристал. 23. Хрящ. 26. Акт. 28. Орбіт. 30. Норами. 31. Кролик. 32. Аскетизм. **Вертикально:** 2. Омана. 3. Ісая. 4. Нюанси. 5. Йордан. 6. Криво. 7. Агапи. 11. Горіх. 12. Ксеня. 14. Висла. 15. Допитки. 17. Рік. 18. Три. 19. Ант. 21. Ребека. 22. Сотник. 24. Ребро. 25. Щогла. 27. Камаз . 29. Кріт.

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м. Київ;**
тел./факс (044)229-78-08
e-mail: nacija@mail333.com
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: **01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61**
Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво: Серія **КВ № 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 1304
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

НАЦІЯ і ДЕРЖАВА **Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!**

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Лупаков Євген	(044) 253-32-30, (8-067) 769-47-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-76
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 2-39-35, 2-40-97
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Карнаух Олександр	(0532) 58-86-51
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 22-73-78
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 6-95-85
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лупул Іван	(0372) 54-42-88
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81